

πληγωμένων, μέσα στα θραυμένα κόκκαλα, στα αίμοσταζόντα τραύματα, στα κολοβωμένα μέλη, σιάς σχισμένες σάρκας κάτω σαν μαρμαρένιο δολόλευκο όνειρο σ' ένα δλόχουτο ναό άρροπηγαίνει. Ναί, όλο κι' άνεβαίνει τα δόλφωνα καλοπάτια του ναού ή λευκοφορεμένη όπατία, όλο κι' άνεβαίνουν αι λευκοφόρες ίέρειες με τα δροσερά πρόσωπα, με το γλυκό μειδίαμα, με το ευγενικό περπάτημα, με την άπαλή σάν το μουρουρίτιμα πηγής φωνή, και στο περπάτημά των άπλώνεται και βαπλεύει της άδελφικής θεότητας ό ειρηνικός πέπλος και το λευκό άρροπάτημα της λευκής και παρήγορης όπατίας έξωραΐζει τās θλίβειά; εικόνas, διώχνει τόν πόνο και σβύνει τούς γογγυσμούς. Η λευκή και παρήγορη όπατία είνε ή εικών της νοσοκόμου, είνε ή εικών των άδελφών του έλέους με έπί κεφαλής τās λαοφιλήτους πριγκίπιστας του Έλληνικού θρόνου και την μέλλουσαν Βατίλισιάν μας πριγκίπισσαν Σοφίαν, που με το άρωμα της άφοσιώσεως των εις το ύπεροχον καθήκον της φιλανθρωπίας ζρογονούν τα χλωμή, τα άναιμικά, τα πονεμένα πρόσωπα των πληγωμένων και τα φωτίζουν με το γλυκό των χαμόγελο.

Ναί, ή νοσοκόμος είνε εις τόν πόλεμον ή ίέρεια που πατεί στον ύψηλότερο, τόν ιδανικώτερο στυλοβάτη, που λειτουργεί στον χρυσοπόρφυρο ναό μις μεγάλης και άθάνατης Θρησκείας—της Θρησκείας της αγάπης—που είνε άνώτερη του πάθους, που δέν γνωρίζει έχθρό και φίλο, αλλά και τούς δύο αγαλλιάζει, περιτυλίγει άδελφωμένους στον ύπεροχον πέπλον τών ευγενών άγώνων της φιλανθρωπίας και του άλτρουϊσμού. Και είνε τότε μεγάλο να αϊτθάνεται κανείς το έγώ του άνώτερον του Πάθους και του Μίσους.

Ίτως μερικά έξ ύμων θα έδιαζάτατε κάποτε ένα ποίημα του Γάλλου ποιητού Κοπλέ διά τόν νοσοκόμον: «Είνε νύχτα και μεταξύ των πληγωμένων φέρον στή σκηνή ένα στρατιώτη σε κρίσιμη βαρεία κατάστασι. Ο άρρωπος νοσοκόμος στον έτοιμοθάνατον εκκείνον στρατιώτην άναγνωρίζει κάποιον θανάτιμον έχθρόν του. Ο ίατρος δίδει τās πρώτας

βοηθείας, άναγράφει έπειγόντως φάρμακον, δίδει τās σχετικές διαταγās εις τόν νοσοκόμον και φεύγει. Μένει τώρα μόνος ό νοσοκόμος με το όρολόγι στο χέρι, γιατί το φάρμακον πρέπει να δίδεται με ακρίβεια. Στα σκότη και στή μοναξιά της νύκτας το μαύρο αϊτήμα του μίσους γιγαντώνεται μέσα στα στήθια του νοσοκόμου και για μία στιγμή μία μαύρη σκέψις περνά σαν άπρηπτή το πνεύμα του. Η σκέψις να μη δώση το φάρμακον και ν' αφήση στα χέρια του Χάρου τόν έχθρό. Άλλ' όχι, ευθύς άμέσως ή λευκή θέα του καθήκοντος διώχνει την άπαισίαν σκέψιν από το μυαλό του, ό μικρός εκείνος νοσοκόμος γίνεται ύπεροχος στήν ψυχή του μέσα, διώχνει το ταπεινό πάθος του μίσους και σαν άλλη θινός άφοσιωμένος άδελφός ξεαγριπνά όλη την νύχτα στο προτεφάλι του έτοιμοθανάτου έχθρου. Το φάρμακον και ή όλη βοήθεια παρέχεται με αυτοθυσίαν και ακρίβειαν και ό πληγωμένος σώζεται».

Η χρυσή χαρηνή χαρίζει το φως της ζωής στον λαβωμένο και τις χρυσές ακτίνες του άλτρουϊσμού στον *νικητή του Πάθους*. Και ό μικρός εκείνος στρατιώτης θα είδε την ψυχή του να λάμψη στο αληθινό φως του Ίδανικού της αγάπης.

Άλλά μήπως στήν πραγματικότητα ή Α. Μ. ή λαοφιλήτος Βατίλισσα των Έλλήνων κατά τόν άτυχό πόλεμον του 97, που είχα την ευτυχία να ύπηρετήσω και έγώ ως τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου μας, μήπως ή Α. Μ. με την διακρίνουσαν αυτήν φιλευπλαγχνίαν δέν έδωκε το παράδειγμα του άλτρουϊσμού, παρέχουσα τσίτην περιποίησιν εις τούς Τούρκους πληγωμένους, όπην και εις τούς Έλληνας στρατιώτας;

Τόσον μεγάλη, τόσον ύψηλή είνε ή έξευγενιστική αποστολή της νοσοκόμου του Έρυθρού Σταυρού και κάθε νοσοκόμου—άνωτέρα έχθρας, άνωτέρα μίσους, διότι ή νοσοκόμος είνε άφιρεωμένη εις το μέγα και ευγενικόν Ίδανικόν της άνακουφίσεως και της προόδου της ανθρωπότητας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ω σύ, που πίσω απ' τ' άομα σου το πρόσωπο
Σέρνεις μαζί σου αλέτρι και βουνέντρα
Κ' εκεί που σπέρνεις αίμα, φλόγα, σίδερο,
Τάβη πετούν της Δευτεριάς και της Ίδέας τα δέντρα:

Ω πνεύμα του Πόλεμου προαιώνιο,
Του Πλάστη ανταμοιβή και τιμωρία
Της άρετής και της κακίας των κόσμων Του,
Που άγνωστη θάταν δίχως σε στή Σφαίραν ή Ίστορία,

Ευλογημένο νάσαι! Στο καινί σου
Πλάθεις γενές Γιγάντων και Τιτάνων,
Εμπνέεις στή ομίλη Προαίτέλεια αγάμματα
Και κεραυνούς στή φόρμιγγα Πινδαρικών παιάνων.

Παντού στή Φύσι: Ουράνια, Γή και Πέλαγα,
Οί νόμοι σου είνε της Προόδου νόμοι
Και τρέμουν όλα τα Στοιχειά στο νεύμα σου
Και των Θεών ή δύναμι σκίβει μπροστά σου άκόμη.

Χωρίς έσέ λαοί ποιμένων θάμαστε
Δίχως προγόνων λάμριν ήμινέων.
Της δίδυμής σου κόρης δέν θα έλάτρευαν,
Νίκη και Δόξα, οι άνθρωποι στους θόλους των Πανθέων.

Σ' τα περάδια δένεις τα πειθίμα
Στων βασιληάδων των Ηρώων το στέμμα,
Που χύνουν στους λαούς με την αγάπη τους
Διαμάντια από το δάκρυ τους, ρομπίνια από το αίμα...

Η πάναγνη φωτιά σου όλα τ' ανθρώπωνε
Τα πάθη σβεί στή θεία σου κοίτημπίθρα.
Όλοι οι γενναίοι που πέφτουν, γίνονται Άγιοι,
Και Μάρτυρες, όσοι τη γή βάφουν μ' αίμάτων ρεϊθρα...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

✱ ✱ ✱

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ποιητής.—Φίλε μου σ' έχαριστώ που έμεινες σ' αυτό-
λächιστον έως το τέλος του έργου μου και δέν έφυγες από
την πρώτην πράξιν.

Φίλος.—Ξέρεις, τα πόδια μου είχαν παγώση.

✱

Νεαρά κυρία.—Είς την εφημερίδα σας, κύριε συντά-
κτα, έδιάβασα τελευταία ένα πολύ παλιό άστεϊον.

Συντάκτης.—Παλιό; * Άλλά σείς τόσον νέα, κυρία,
πώς μπορείτε να κρίνετε αν είνε παλιό;